

Doro zavrtěla hlavou.

„Uvědomuješ si, že tihle lidé mají volební právo?“ zeptala jsem se.

„Podle mě to znamená, že dětem se odpustí každá sračka, protože jsou děti. Motorem jejich jednání je id, podvědomá složka. A i když třeba zabíjejí, tak jenom proto, že to je potřeba.“ Podívala se na mě. „Jsou tím, čím chceme všichni být.“

„Asi jo.“

„Je to vcelku nádherná myšlenka.“

„Nejsem si úplně jistá, jestli s tebou souhlasím. Mám číst další?“

„Určitě.“

„Dobře.“ Polkla jsem. „Tady píšou, že jsi zabila svou kamarádku Kimmy. Že jsi zranila Frances, když tu bydlela, možná jsi ji chtěla dokonce zabít, a ona pak napsala tu knihu jako pomstu. Tady zase někdo píše, že jsi pronikla do cely, v níž byla zavřená Vera Bakerová, matka Kimmy, a taky jsi ji zabila.“

Zasmála se ostrým, nepřijemným hlasem. „Působivé.“

Pokračovala jsem dál a klikala na další odkazy. „Tady někdo píše, že máš na svědomí dvě žákyně smíšené školy, které se ztratily v roce 1993 v Savannah. Nevrátily se ze školy...“

„Jasně. Jela jsem do Savannah, unesla jsem je, přivezla je sem a nacpala do sklepa.“

Koa se vrátil se třemi hrnký kávy. Jeden dal Doro, druhý mě. Pak zkontroloval plastový sáček s infuzí, který visel nad mojí hlavou.

„Jsme skoro ve třetině. Jak se cítíš?“

„Nikdy mi nebylo líp.“

„Meg mi právě četla o všech vraždách, které jsem spáchala.“

Posadil se do ohromného mahagonového vyřezávaného křesla a usrl ze svého hrnku. „Ach, výborně. Pokračuj.“

Zírala jsem se na obrazovku počítače. „Tady říkají, že jsi zabila svého otce.“ Podívala jsem se na Doro a zjistila jsem, že sedí úplně potíchu.

„Panebože, Doro, promiň,“ vykřikla jsem. „Tohle jsem neměla číst. Já jsem fakt idiot.“

Smutně se na mě pousmála. „Ne, to je v pořádku. Tohle jsem už dlouho neslyšela... lidi si fakt myslí, že bych mohla zabít svého tátu... to je těžký. Na tohle jsem asi ještě nebyla připravená. Je dobrý si připomínat, proč jsem zavřela ten hotel.“ Odložila hrnek. „Ten hotel byl pro tátu srdeční záležitost. Stálo ho hodně energie a peněz, aby ho vůbec udržel v provozu a on se snažil ze všech sil. Pustil je sem a nechal je hrát jejich hry. Žít ve svých fantaziích.“

Pohrávala si se sametovým štrápcem na polštářku.

„Před hosty na sebe bral roli... toho poddajného, shrbeného muže, jako Herb Murphy v románu. Pížil se po areálu a prováděl různé drobné opravy. V podstatě tím lidi strašil a jim se to samozřejmě líbilo.“ Povzdechla si. „Zatloukal do oken bednění proti hurikánu. Hosté z toho šileli.“

„A co ty?“ zeptala jsem se. „Hrála jsi někdy Kotě?“

„Vědomě ne. Ve skutečnosti nezáleželo na tom, co jsem dělala. Když jsem nemluvila, říkali, že je děsím. Když jsem se chovala přátelsky, říkali, že jsem manipulativní. Byla to hra, ve které jsem nemohla vyhrát. Vlastně jsem nechápala, o co jde. Pochopila jsem to, až když jsem si tu knihu přečetla. Bylo mi bylo jedenáct nebo dvanáct.“

„Byla jsi pak naštvaná?“

Zamyslela se. „Svým způsobem mi to lichotilo. Víím, že je to ujetý. Ale neměla jsem mámu, jako dítě jsem se cítila opuštěná. To, že jsem byla Kotě, mě vlastně trochu zachránilo. Získala jsem identitu. Byla jsem výjimečná. Docela mě to bavilo.“ Zasmála se. „Jezdila sem jedna rodina, Darnellovi. Měli syna zhruba v mém věku. Jmenoval se Pete. Jezdili k nám každé léto a Pete byl můj kamarád. Nebo jsem si to alespoň myslela.“

„To léto, kdy nám bylo šestnáct, se ale choval jinak. Když byly poblíž jiný děti, strašně se předváděl ostentativně se se mnou bavil. Začal hned mluvit o knížce. Jako by se z něj stala celebrita jen kvůli tomu, že se se mnou kamarádí.“

„Ach, Doro.“

„Myslela jsem, že je jiný, ale byl úplně stejný, jako ostatní a kvůli tomu se to mezi náma pokazilo. Číst Kotě samozřejmě není žádný

zločin. Stejně tak není zločin dělat nějaké závěry o mně.“ Zase vzdechla. „Pak ale přišel s otázkama ... o Kimmy, o indiánech. Byla jsem zdrcená.“

„Jednou jsem mu nakukala, že mu ukážu místo v mokřadu, kde jsem viděla ducha Kimmy. Řekla jsem mu, ať tam na mě o půlnoci počká a že musí být nahý, protože Kimmy by jinak podle šatů poznala, že není indián.“

Smutně se na mě usmála. Podívala jsem se na Kou, který seděl v temném koutě místnosti. Ani se nepohnul.

„V tu roční dobu byl příliv v bažině tak silný, že ho mohl klidně odnést do moře. Kolem jedné nebo druhé v noci se Pete vrátil do hotelu, napolo utopený, pokrytý bahnem a kousanci od komárů. Víím to, viděla jsem ho z okna. Neřekl rodičům, kde byl, tak se styděl. Ovšem druhý den ráno u snídaně se ke mně choval strašně příjemně. Na Kim už se ani jednou nezeptal.“

Uvelebila jsem se hlouběji v měkkém rohu pohovky. Doro se musela naučit probíjet životem a umět se o sebe postarat. Byla na první pohled houževnatá, životaschopná bytost, tak mě to ani příliš nepřekvapovalo.

„Byli jste pak ještě spolu v kontaktu?“ zeptala jsem se.

Dívala se kamsi do prázdna. „Ne.“

„Co se s ním pak stalo?“

„Myslím, že se oženil. Přestěhoval se.“ Nepřítomně si zakroužila pramenem vlasů. „Ještě jednou jsem s ním mluvila. Vlastně jsme...“ Zarážila se.

Snažila jsem se, aby můj hlas zněl bezstarostně. „Co jste...?“

Mávla rukou, jako kdyby chtěla změnit téma. „Ale nic. Byla blbost ho kontaktovat.“

„To je mi líto,“ řekla jsem.

„To je jedno. Tohle opravdu zabilo mého tátu. Ty triky. To obtěžování. Jak všichni, co přijeli na Bonny, od nás očekávali, že se budeme chovat jako postavy v knize. Že jim budem hrát divadýlko.“

Doro zírала nepřítomně do země, bloudila v myšlenkách. „Člověk někdy v životě dělá to, co od něj očekávají ostatní. Prostě proto, že v sobě nenajde sílu dělat to jinak, postavit se k tomu statečně.“ Dotkla se lehce

prstem koutku oka. „Můj otec chtěl tenhle ostrov vrátit zpátky do stavu, v němž se nacházel předtím, než sem přišli běloši. Než přišli misionáři, vláda. Chtěl, aby se ostrov stal útočištěm a domovem pro původní obyvatele. Ale nevěřil, že se mu to mohlo povést bez příslušníků Kultu a jejich peněz. Proto je nechal, aby ho využívali. A to ho zabilo.“

„Mlčela jsem.“

„Měl potíže se srdcem, doktoři říkali. A měli pravdu. Prostě mu to zlomilo srdce.“

„A proto žaloval Frances? Tolik let poté, co ta kniha vyšla?“

Cukla hlavou. „Jak ses o tom dozvěděla?“

„Asa mi to řekl.“

Kousla se do rtu. „Ale ty materiály jsou tajné. Nebo by měly být. Bylo to nařízení soudu.“

Vzduch v místnosti byl těžký a plný napětí. Zápach zatuchliny a plísňně mi dráždil nosní sliznici. Sáček s infuzí byl splasklý, ale Koa to nezaznamenal. Hrbil se nad svým mobilem, pohroužený do virtuálního světa.

„Já to respektuju, Doro,“ podívala jsem se na obrazovku notebooku. „Ale je to jedna z věcí, které Frances spáchala na vaší rodině,“ pokračovala jsem opatrně. „Je to část vašeho příběhu. Chtěla bych, abys mi ho vyprávěla.“

„A co ty? Říkáš o sobě ve své knize všechno?“

Otevřela jsem ústa a pak je zase zavřela.

„Tak vidíš.“ Podívala se mi přímo do očí. „Všechno z nás nedostanou, že jo?“

Polkla jsem.

„Radši mi řekni, koho jsem ještě zabila,“ vybídla mě.

Podívala jsem se na obrazovku. Bylo jasné, že s ní nehnu. Jestli se chci něco o té žalobě dozvědět, budu si muset najít jiný zdroj informací. Možná, že to do knihy ani nedám – pokud bych tím porušila soukromí – ale podléhala jsem morbidní zvědavosti a vážně jsem se chtěla dozvědět, co se stalo.

„Meg?“ oslovila mě Doro.

Zalistovala jsem náhodně po výsledcích vyhledávání. „Jo. Zabila jsi zaměstnance Národního parku.“

„To jsem zatím ještě nestihla. Ale zítra je taky den.“

„Oukej. Takže pokračujeme. Zdá se, že se spekuluje o tom, že jsi zabila otce Kimmy. Jmenoval se Neal Dwayne Baker.“

Periferním zrakem jsem zaznamenala, že se Koa na druhém konci pokoje pohnul.

Doro si odfrkla. „Opustil rodinu, když byla Kimmy miminko. Nevím, kam se přestěhoval, a myslím, že dokonce ani Kimmy nevěděla, kam zmizel. Táta o něm říkal, že byl pitomec.“

„A žije ještě?“ Zkopírovala jsem jeho jméno do vyhledavače.

„Pokud vím, tak ano. Já jsem ho rozhodně nezabila.“

„Dobře. Takže výsledky. Kimmin otec...“ Odmlčela jsem se a studovala výsledky vyhledávání. Jenom jeden z odkazů vypadal slibně – krátká zpráva v lokálním časopise pojednávající o novém centru pro léčbu rakoviny ve městě Corpus Christi v Texasu.

Na opačném konci místnosti jsem zaregistrovala pohyb. Podívala jsem se tam. Koa na mě zíral tak intenzivně, až se mi rozbušilo srdce. Sklopila jsem oči k obrazovce. V duchu jsem si četla článek, který jsem rozklikla:

Také jeden z místních občanů, Neal D. Baker (84), chiropraktik v důchodu, pacient s rakovinou plic, nešetří chválou na pracovníky nedávno otevřeného Centra pro léčbu rakoviny v Pine Grove. „Setkal jsem se zde s velmi laskavými lidmi. Jednoho nebo dva zaměstnance kliniky považují za členy své rodiny. Dokonce i víc než to.“

Podívala jsem se na Kou. Stále na mě upíral svůj pohled, ale neusmíval se. Zírala jsem na něj a můj mozek horečně pracoval. Neal Baker, Kimmin otec, byl tím mužem, o němž mi Koa vyprávěl tehdy večer v kuchyni. On je ten pacient, který ho inspiroval, aby se vypravil na Bonny a změnil svůj život.

Koa zná otce Kimmy Bakerové.

„Ach,“ řekla jsem. Hlavou mi vířily myšlenky, podívala jsem se na Doro. Ležela se zakloněnou hlavou, měla zavřené oči.

Tušila, že tu je Koa kvůli Kimminu otci? Kdyby to věděla, určitě by se o tom někdy zmínila. A pokud o tom neví, měla bych jí o tom říct? Už si toho tolik vytrpěla kvůli klepům a intrikám. Ale sakra, neměla jsem žádný zájem na tom, abych Kou napráskala, nechtěla jsem poštvat proti sobě. Krom toho, co bych jí asi řekla?

Jenom ti chci říct, že je Koa v kontaktu s otcem holčičky, kterou jsi prý zavraždila.

To by fakt nedopadlo dobře. V žádném případě.

Rozhodla jsem se, že to prozatím nebudu řešit. Nechám si od Koy vysvětlit, co tu sakra dělá, a pak se rozhodnu, co udělám dál.

„Bohužel,“ řekla jsem. „O otci Kim tady vůbec nic není.“

Koa vyskočil ze židle a přešel místnost. Zkontroloval sáček a zarachotil železným stojanem, který stál vedle mě. „Jak je ti?“ zeptal se rychle.

„Dobře,“ řekla jsem a zaklapla notebook. „Dobře.“

„Můžu ti vytáhnout ten katetr?“

„Už to dokapalo?“

Ani se na mě nepodíval, jenom se ke mně sklonil a chystal se mě vzít za předloktí. Podala jsem mu ruku a on mně z ní nepřáliš citlivě serval náplast.

„Au,“ řekla jsem.

Doro vstala, protáhla se a šla pro Kouův prázdný hrnek. „Koo, chovej se k ní hezky.“

„Jsem v pohodě,“ řekla jsem.

Koa mi vytáhl jehlu z žíly. Na místě vpichu vytryskla kapka krve a stékala mi k zápěstí. Chytil mě za ruku, narovnal ji a zalepil místo vpichu náplastí. Snažila jsem se vyprostit, ale nepustil mě. Jeho prsty se mi zarývaly do zápěstí, dokud jsem nezvedla hlavu a nepodívala se na něj. V jeho očích jsem spatřila záblesk. Jasně varování.

Kotě

- ukázka z Kapitoly 10

Herb Murphy u snídaně oznámil, že se na ostrov s největší pravděpodobností blíží hurikán. V reakci na jeho slova se i zbývající hosté – větší na stále ještě bledá a vyčerpaná po prodělané žaludeční infekci – doplhočili do pokojů a začali balit.

Ponuře se tvářící Delia zatáhla Herba do knihovny a Fay už uslyšela její vysoký, ostrý hlas. Odlákala Kotě ven, šly doprovodit hosty do přístaviště.

„Je našťvaná,“ oznámil Herb Fay, když se k nim později připojil v přístavišti. Zamával na odjíždějící hosty, ale nikdo jeho pozdrav neopětoval.

Fay nejdřív nenapadla žádná kloudná odpověď. Po chvíli se zmohla na reakci, „Myslím, že je to proto, že někteří budou chtít vrátit peníze. Je to neuvěřitelné – zatím je na obloze vymeteno.“

Herb se na ni podíval, jako by nechápal, co mu chce říct. Pak se podíval na Kotě. Holčička mezitím vyšplhala na kluzkou nábřežní hráz a balancovala na ní po špičkách a s roztaženýma rukama jako provazochodec.“

„Bouře je zatím v nedohlednu.“

Ashleyová, Frances. *Kotě*. New York: Drake, Richards a Weems, 1976.

Kapitola 22

Už před dvěma dny jsem si uvědomila, že Koa zná Neala Dwayna Bakera, nicméně o jejich přímém spojení jsem neměla žádný důkaz. Tedy krom výrazu na Koově tváři, když mu došlo, že jsem na internetu objevila Bakerův výžblept.

Poté, co ze mě serval infúzi, okamžitě zmizel, v podstatě vyběhl z domu a od té doby nebyl k nalezení. Což potvrzovalo mou hypotézu, že se Koa s Nealem Bakerem opravdu zná a možná k němu má dokonce synovský vztah a s největší pravděpodobností přišel na Bonny z jeho popudu.

Motivace mi byla ale stále záhadou. Zdálo se, že připadaly v úvahu pouze dvě alternativy: buď sem přišel proto, aby získal informace o Doro, nebo proto, aby se pomstil za Kimminu smrt.

Měla jsem dostat tenhle týden ještě jednu infúzi – buď dnes, nebo zítra. Bude to nepříjemná situace. Bude se se mnou bavit nebo bude předstírat, že Neal Baker neexistuje? Možná bych se měla ujmout iniciativy a začít o tom mluvit sama. Buď se vyčistí vzduch, nebo z toho bude průšvih.

Musím získat odpovědi na tyhle otázky. Přesněji řečeno – *chci* je získat. Jediné, co *musím*, je dopsat knihu. Když jsem si přečetla nový email od Asy, zalila mě vlna úlevy.

Hvězdný materiál, Meg. Jsi kouzelnice. Jen tak dál. Nepřestávej, nevzdávej to. Chci detailní popis toho, jak Frances vyjebala s celou Kitchensovou rodinou. A poslyš, už tě nebudu obtěžovat a rušit při psaní. Už žádné další zoufalé zprávy v hlasové schránce, čestné slovo. Ty Francesiny sračky už nějak vyřeším. Ty teď hlavně pracuj. Zdravím, Asa.

Chudák Asa zněl zoufale. Frances na něj pravděpodobně poslala svou armádu právníků, zastrašovala ho záplavou výhrůžných emailů a dopisů. Vsadila bych se, že mu i zavolala a dopřála mu potěšení vyslechnout si její úděsnou tirádu.

Zaklapla jsem počítač a opřela se o opěradlo kancelářského křesla. Kousala jsem nehet na palci. Napadlo mě, že bych před snídaní mohla přelouskat pár kapitol *Kotěte*. Přestávka by mi přišla vhod. Poslední hodinu a půl jsem pracovala na své knize, v následujících několika dnech budu mít dokončenou první verzi.

Sáhla jsem po knize, našla jsem poslední stránku založenou oslím uchem a usadila se na posteli.

Po několika odstavcích mi začalo být něco divné. Zírala jsem na stránku. Byla úplně čistá. Nebyly tam žádné poznámky. Susan Doucetteová nepodtrhla jedinou větu ani nic nenapsala na okraj. Na téhle stránce ani v dřívějších kapitolách.

Podložila jsem si záda několika polštáři a listovala dalšími kapitolami. Ani jedna poznámka. Okraje byly prázdné, žádná slova nebyla zakroužkovaná nebo podtržená. Prolistovala jsem knihu až do konce. Nic. Susan Doucetteovou to asi přestalo bavit.

V mém nitru se stáhla smyčka úzkosti. Podržela jsem palcem poslední přečtenou stránku a přeskočila první stránku. Byla prázdná.

Žádná Susan Doucette, 12 let.

Žádná tetička Jo.

Horečně jsem listovala první půlkou knihy a snažila se zoufale najít sebemenší stopu po Susan. Ani jedna poznámka nebo podtržené pasáže. Všechno zmizelo.

Vyhrabala jsem se z postele a vyšla z pokoje. Seběhla jsem schody a vyběhla hlavním vchodem ven z hotelu. Esther jsem našla na přední verandě, kde v živém rozhovoru s neviditelnou osobou vytírala červené dlaždice. Postavila jsem se jí do cesty s rukama v bok.

„Zavolám ti za chvíli,“ řekla Esther a dotkla se bezdrátového headsetu, které měla v uchu. „Všechno v pořádku, slečno Meg?“

Ukázala jsem jí brožovanou knížku. „Kde je moje kniha?“

„Slečno Meg...“

„Co jste s ní udělala?“

Její obličej se zachmuřil. „Je mi to líto, opravdu líto, slečno Meg.“

„To je v pořádku, jenom... jenom mi prostě řekněte, co se stalo, a proboha přestaňte mě oslovovat... Stačí Meg, dobře?“

Namočila mop v kbelíku. „Uklízela jsem ve vašem pokoji. V koupelně a uviděla jsem tu knihu u vany. Nikdy jsem ji nečetla, tak jsem ji vzala a jenom jsem ji... jenom jsem ji prolistovala.“

„Dobře.“

„No, ale já... spadla mi do záchodu, slečno... teda Meg. Strašně se omlouvám. Byla hrozně špinavá. Úplně promočená. Řekla jsem o tom Doro a ona řekla, že ti dá jiný výtisk ze sklepa. Prodávala je dřív, víš, turistům a tak, dokonce je i podepisovala. Tahle je z jejích zásob.“

MLčela jsem, byla jsem vyvedená z konceptu. Ta historka zněla vcelku uvěřitelně. Tak proč jsem jí nevěřila?

Chytila se svou šlachovitou rukou za srdce. „Snad to nebyla nějaká speciální kniha? To jsem nevěděla.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To je v pořádku, opravdu. Promluví si s Doro. Ale...“ Vztyčila jsem hlavu. „Tu starou knihu už asi nemáte, že? Měla jsem v ní pár poznámek. Důležitých poznámek, chtěla bych si je připomenout.“

Vypadala ustaraně. „Strašně se omlouvám, já...“

„Co?“

„Když jsem uklízela, Koa zrovna páčil odpadky a já jsem mu tam všechno vysypala.“

Zvedla jsem obočí.

„Moc se omlouvám.“

Zírala jsem na ni jednu dlouhou nepřijemnou minutu. Neuhnula pohledem.

Když jsem se otočila a odcházela, cítila jsem, jak mě sleduje. Otočila jsem se. Skutečně se dívala – jenom už se nedržela rukou za srdce, její obličej byl náhle a nečekaně klidný. Pospíchala jsem do knihovny a chystala se zabušit na dveře, když jsem zevnitř uslyšela hlasy. Doro, pak Koa. Ruka se mi zastavila ve vzduchu.

„Myslím si, že to není moudré,“ slyšela jsem jeho hlas.

Chvíli bylo ticho, pak Doro něco řekla, ale nerozuměla jsem.

„Doro,“ přerušil ji. „Já si fakt myslím, že tohle bys neměla dělat.“ Jeho hlas zněl zároveň rozvážně i hrozivě. Možná v něm byla slyšet i výhrůžka – nedokázala jsem přesně říct.

Čekala jsem a doufala, že se dozvím víc. Od čeho ji chtěl odradit, co se chystala udělat? Zavolat Nealu Bakerovi? Nebo to nějak souviselo se mnou? Ve hře byly různé možnosti. Neměla jsem tušení, co vlastně mají tihle lidé v plánu.

Pak mi došlo, že za dveřmi se už dlouho neozývali, jejich rozhovor je asi u konce a Koa by mohl každou chvíli vyjít ze dveří. Rychle jsem s lehkou panikou zaklepala na dveře. Otevřely se.

„Ahoj,“ pozdravil mě Koa.

„Pardon. Já...“ Nakoukla jsem za něj. „Je tady Doro? Chci říct, jestli má čas?“

„Pojď dál, Meg,“ slyšela jsem vzrušení v jejím hlase.

Koa ustoupil a nechal mě projít.

Stěny knihovny byly obložené zaprášeným dřevem a od podlahy až ke stropu plné prastarých knih. Vysoká, úzká okna byla zabeďněná okenicemi. Na dřevěné podlaze nebyl koberec, jenom zažloutlá zebří kůže. Na opačné straně místnosti stál starý dubový stůl.

Na stole ležela velká účetní kniha v kožených deskách obklopená vratkými stohy papírů. Vypadalo to, že Esther tady neuklízela nejméně... sto let. Za stolem seděla Doro a pokynula mi na pozdrav. Na nose měla brýle na čtení se zelenými obroučkami. Její vlasy vypadaly rozvláté, i když seděla uvnitř v domě.

„Dobré ráno,“ pozdravila mě. „Jak se cítíš?“

„Je to lepší, díky. Chtěla jsem s tebou o něčem mluvit.“

„Samozřejmě. Můžeš se mnou mluvit kdykoliv a o čemkoliv.“

„Dobře,“ řekla jsem. „Právě jsem mluvila s Esther.“

Její pohled sklouzl na knížku, kterou jsem měla v podpaždí. „A jejda.“

„Řekla mi, co se stalo.“

Sundala si brýle a položila je na stůl. „Víš, objednávala jsem je kdysi v nakladatelství ve větším množství. Co je lepší suvenýr než *Kotě* podepsané osobně tou malou ďábelskou holčičkou? Mám jich tam ještě několik krabic. Když ses vrátila z nemocnice, šla jsem a vyhrabala jsem stejné vydání jako to tvoje.“

Položila jsem knihu na stůl. „Není úplně stejná.“

„Co tím myslíš?“ Vykulila na mě oči.

Odkáslala jsem si. „Je to sice... to samé vydání, ale ta zničená byla po mojí matce. Myslím, že jsem k ní měla citový vztah.“

Zamračila se. „Opravdu? Ty jsi měla citový vztah k Francesině knize?“

Pozorovala mě. Pokrčila jsem rameny. Zahanbeně jsem se usmála.

„Dobře.“ Položila ruce na stůl. „To jsem netušila. Myslela jsem, že to vyřešíme a nebudeme tě tím obtěžovat.“ Výraz v jejím obličejí byl neutrální, ale z jejích modrých očí na mě šlehalo laserové paprsky.

Polkla jsem naprázdno. „Já jen... Mohly jste něco říct. Nemusíte přede mnou nic tajit.“

Odhrnula si vlasy z obličeje. „Máš naprostou pravdu. Absolutně s tebou souhlasím. Snažila jsem se chránit Esther. Už je tady se mnou dlouho.“

Zaváhala jsem. Začínala jsem mít pocit, že to trochu přeháním.

„Jsem ráda, že jsi s tím za mnou přišla. Chci, abys věděla, že za mnou můžeš přijít s čímkoliv, že jsme kamarádky. Že mi můžeš důvěřovat. Protože můžeš.“

„Dobře.“

„Vlastně...“ vstala od stolu. „Chci ti taky něco svěřit.“

Pozvedla jsem obočí.

„V Ambleternu je půda. Je plná krabic. Knihy hostů, adresáře. Různé haraburdí.“ Zářily jí oči. „Nevím, jestli bys to mohla nějak využít pro svou knížku. Ty knihy máš ale neomezeně k dispozici. Můžeš z nich čerpat, pokud budeš mít pocit, že je to prospěšné.“

„Děkuju. Zkusím to.“

Vrátila jsem se na pokoj, hodila náhradní knihu na stůl a zhroutila se do postele. Otevřela jsem notebook. Přejížděla jsem si jazykem po dásních a přemýšlela. Ani na vteřinu jsem Esther neuvěřila. Doro taky ne. Jádrem pudla bylo v tom, že můj výtisk byl unikátní díky jediné věci.

Susaniným poznámkám.

Narovnala jsem monitor notebooku, přihlásila se na Facebook a vytukala její jméno.

Předpokládala jsem, že tetička Jo dala své milované neteři zbrusu novou knihu a dívka bylo v roce 2007 dvanáct let, muselo jí být teď zhruba jednadvacet.

Vyskočilo na mě osm Susan Doucetteových, u žádné z nich nebylo jako druhé křestní jméno uvedeno Evelyn. Šest profilů bylo veřejně přístupných, jenom u dvou odpovídal věk. První byla zrzka se žlutými brýlemi tvaru kočičích očí a domem plným skutečných koček. Druhá vypadala jako jedna z Aurořiných Glitter Girls.

Téhle Susan Doucetteové už určitě nebylo dvanáct, to bylo nad slunce jasné. Její profil byl plný fotografií z večírků – Susan kouřící z vodní dýmky, Susan házející do sebe panáky, lemtající pivo z pípy. Měla většinou silně nalíčené oči a nosila prostřižené topy, které odhalovaly její prsa zesponu, z boku i zeshora. Korálově rudý lesk na rty, upocené vlasy, vždy obklopená rozmazanou smečkou holek. Prohlížela jsem si její fotografie a zavanula na mě nostalgie. Přesně takové fotky jsem taky měla, zdálo se mi ale, že od té doby uplynula celá věčnost.

Tahle Susan Doucetteová měla přes tisíc přátel a studovala na Georgia Southern University třetí ročník dvouoborového programu, kombinaci anglická literatura a genderová studia. Kočičí Susan měla jenom pár postů, které byly značně monotematické – kočky, kočky a zase jenom kočky – a celkem jednatřicet přátel. Ani u jedné nebyl uveden email ani

žádné jiné kontaktní údaje. Požádala jsem obě o přátelství a překlíkla jsem na svůj profil.

Našla jsem asi šest let starou fotografii, na které jsem s Frances na nějakém předávání cen. Jsem na ní zachycená ve žlutých šatech bez ramínek, vlasy vyčesané do jakéhosi umělecky rozcuchaného drdolu. Frances na fotografii drží nějakou plaketu – musela ji večer dostat, to už jsem si nepamatovala. Vlastně jsem si nepamatovala vůbec na nic z toho večera – co to bylo za hotel, za sál, co jsme jedly a pily. Nepamatovala jsem si, jak jsem se cítila – jestli jsem byla hrdá nebo mi to bylo jedno, jestli jsem se v těch šatech cítila dobře. Sice jsme se na sebe usmívaly, ale to nic neznamenal. Před kamerou jsme se usmívaly vždycky.

Na tom teď ale příliš nezáleželo. Důležité bylo, že na té fotografii vypadáme, že máme s Frances blízký vztah. Dala jsem si ji jako hlavní profilovou fotku a čekala, až Susan Doucetteové přijmou mé pozvání.